

„Hoe kunt u dat weten, mijnheer? U hebt immers gezegd, dat u geen tijd hadt gehad het na te tellen!”

„Zoo!” sprak Van Bergen, boos dat hij zich versproken had, bijna buiten zich zelve door de vreeselijke ontdekking die hij meende te doen, „en daar heb je nu eens al te vast op gerekend! Ik zeg je, dat er twintig geweest zijn! Mijn God! wie had ooit zoo iets kunnen denken?”

Joost rees op, zoo bleek als een doode, hij zag zijn steeds zoo welwillenden patroon en vriend sprakeloos aan. Thans begon hij het te begrijpen.

„Joost!” hernam mijnheer Van Bergen, „zeg mij de waarheid; waar is die rijksdaalder gebleven? Kan iemand anders hem er uit genomen hebben?”

Joost schudde met het hoofd; zijn tong was als verlamd. Eindelijk borst hij uit: „mijnheer! U verdenkt mij toch niet? U denkt toch niet, dat ik... dat ik een dief ben?”

„Ik denk niets, ik geloof alleen maar wat ik zie, Joost! Er is één rijksdaalder te weinig!”

De jonge man keek naar het geld en dan weer naar zijn patroon; hij had wel kunnen lachen van schrik en verbazing. „Dus u gelooft, dat ik... O mijn God! mijnheer, dat kan toch niet waar zijn. Hadt u *mij* dan verdacht?”

„Dat gaat je niet aan, Winckel, je waart voor het geld aansprakelijk en zult zeer goed weten waar het gebleven is!”

Mijnheer Van Bergen wond zich hoe langer hoe meer op: de stemming waarin hij de laatste dagen verkeerd had, was hem zoo vreemd, dat hij thans onwillekeurig tot een uiterste oversloeg en in houding en gebaren zijn gevoelens overdreef.

„Het is goed dat ik het ontdekt heb,” riep hij uit: „dat is een les voor mijn lichtgeloovigheid. Maar het is wel de verschrikkelijkste teleurstelling, die ik ooit heb ondervonden, te weten, dat ik al die jaren mijn vertrouwen misplaatst heb. Ga heen, Winckel, ik kan vooreerst je gezicht niet meer zien.”

Dat was te veel. Joost richtte zich op als een gewond dier. „Wees gerust, mijnheer, sprak hij, zich recht vóór zijn patroon plaatsend; „u zult mijn gezicht nooit meer onder uw oogen zien. Ik zal mijn onschuld maar niet eens betuigen; dat zou toch vergeefsche moeite zijn. Vaarwel mijnheer.”

„Waar ga je heen? Je hoeft niet te denken, dat ik plan heb het rond te bazuinen of er de politie in te mengen; die beleediging zal ik mij zelf besparen omdat... omdat ik nu eenmaal van je gehouden heb.”

„Houd op, mijnheer?” sprak Joost met trillende stem: „als ooit dit misverstand wordt opgehelderd, zult u eerst begrijpen wat ik nu gevoel.”

En zich omkeerende snelde hij als een waanzinnige den gang in en naar beneden, de straat op.

Hoe vreemd was het hem te moede! 't Was of de straatsteen hem tegen het hoofd sloegen en hij kneep eerst de oogen dicht, alsof het daglicht hem verblindde. Hij lachte en snikte en wist zelf niet waar hij liep, zoodat de voorbijgangers hem verwonderd nakeken. Was het mogelijk? Hield men hem voor een dief? En nog wel hij, zijn vriend, Albertine's vader! — Zijn smart